

основног текста или поред неких илустрација. Њима сам на помало неконвенционалан начин желио да штиву дам мало „зачина“ и „мириса“ оних времена, да дочарам живот у граду и „обојим“ Милосављевићев портрет. Сходно таквом приступу, дуго је у актуелан био и мало поетичнији наслов „Био једном један бан“, али сам на крају, ипак, одлучио да то буде „Бан Милосављевић“ са поднасловом „Прича о човјеку који је Бањој Луци обистинио име“.

*** Да ли је на стил којим сте писали ову књигу утицала ваша професија?**

Јесте, и то много, јер радећи са ученицима човјек навикне да мисли на публику, да је осјећа, па ваљда и кад пише; научи како јој се приближити и ухватити њене, понекад веома различите „фреквенције“. Имајући то искуство, а у жељи да бана Милосављевића приближим, како се то каже, „ширем читалачком кругу“, одлучио сам се за једноставан, српски језик и поменути вишеслојну и разуђену форму, тако да се књига може ишчитавати на више нивоа: неко ће је само прелистати и погледати њене јединствене илустрације; заинтересованији ће прочитати по који антрфиле; неко ће прочитати комплетан текст; пасионирани читаоци ће у фуснотама пронаћи још по који „камичак“; на крају, конзументи од струке и науке или они са таквим амбицијама могу ићи и трагом око четири стотине фуснога или детаљне библиографије изложене на крају књиге.

*** Може ли се ово доба упоредити са златним добом Бање Луке?**

Мада нам се чини да живимо у јако тешким временима, онда је било далеко теже. Народ је био веома непросвјештен (неписмених је у бановини било 80-90%), живјело се веома скромно, оскудно и учмало. Хигијенски, здравствени, културни и сви други видови живота били су до стварања бановине на очајном нивоу. Али, са доласком Милосављевића почиње преображај. Оно што је заједничко за ондашњу и садашњу Бању Луку јесте да је она у оба случаја центар — онда Врбаске бановине, а данас Републике Српске — тако да јој је опет дата шанса за неки нови полет, шанса коју је онда тако маестрално

искористио бан Милосављевић, па би због тога управо он могао и морао бити узор и инспирација садашњим генерацијама градских првака и Бањолучана уопште, који иначе треба да вјерују у ту шансу и свијетлу перспективу града. Тачно је да су многе културне, моралне и многе друге вриједности данас деградиране. Осјети се то на сваком кораку и у овом граду. То је разлог више да се сјетимо бана Милосављевића, великог трудбеника са јасном визијом, прагаоца који није узмицао ни пред наизглед нерјешивим запрекама.

*** Да ли су у плану још неке промоције?**

Да. Већ током марта у Новом Саду и Београду, а потом и у Нишу. Сваки од ових градова је прича за себе. За Нови Сад сам емотивно везан, јер сам тамо дуго живио и студирао а, осим тога, ова књига је у великој мјери заснована на литератури и периодици из Матице српске. Београд је, опет, изазов и обавеза сам по себи а, осим тога, без тамошњих архива

Милосављевићем, сином бана Милосављевића. Он ми је од првог телефонског контакта негдје 2003. године, па преко неколико разговора у породичној кући у Тополској улици — у радној соби његовог оца — као и приликом посјета Бањој Луци, био веома занимљив и драгоцјен извор, а великодушно ми је уступио и очеву заоставштину, што је за ову књигу било од непроцјењивог значаја.

У међувремену, иза мога истраживања и штампања књиге стао је Ротари клуб Бања Лука, чији су се чланови, а сада моји клупски пријатељи, показали као прави сљедбеници старих бањолучких ротаријанаца, Артура Бурде, Шпире Боцарића и других великана. Услиједила је и подршка Министарства просвјете и културе, велика помоћ градоначелника и Градске управе, рецензента, издавача, као и ангажман агенције *Aquarius Advertising d.o.o.* која је побрала све комплименте за ликовну опрему и графичко рјешење. Због свега тога ова књига је већ у неколико наврата

Промоција у Банском двору

и библиотека ова књига не би била могућа. Коначно, Ниш је просто родни град бана Милосављевића.

*** За крај, да ли постоји још нешто што бисте жељели поменути?**

Оно што имам жељу да додам када је ријеч о овој књизи јесте да је њено писање и публикавање од првог дана праћено „добрим вибрацијама“. Наиме, гдје год сам истраживао, на било која врата да сам покуцао, наилазио сам на разумијевање, а у неколико институција и на скоро френетичну сусретљивост. Посебно велика част и прелијепа, топла успомена била је сарадња са г-дином Петром

уручивана као награда или својеврсан сувенир: градоначелник ју је поклонио председнику Србије, г-дину Борису Тадићу, а стигла је, колико знам, и у Русију, САД, Њемачку, Литванију, Хрватску, Србију... Посебно бих издвојио и супругу Браниславу, чија подршка је највећа, иако се — како то бива — она најмање види.

Додао бих још само да заинтересовани више о овој књизи могу сазнати на Интернету, на адреси www.enovine.net/stvaraoci гдје, на крају презентације, имају и моју и-мејл адресу, па ми могу послати свој коментар или неко питање.